

Saima Harmajan runoja

Aamu

Aamun kirkkaus on niinkuin laulu.
Itse taivas lepää järvessä.
Liikkumatta, autuaina pilvet
uneksivat ilman äärillä.

Kaislat välkkyy kastepisaroista,

metsä hymyy läpi kyynelten.
Kaukaa, helisten ja värähdellen
rastaan huilu jumalallinen.

- *Saima Harmaja 10.6.1931*

Rannalla

Ihanat vaaleat pilvet
liukuvat taivaalla.
Hiljaa ja lumoavasti
laulaa ulappa.

Aaltojen hyväilyistä
hiekkä on väsynyt.
Tulisit aivan hiljaa
tulisit juuri nyt –

- *Saima Harmaja 17.3.1930*

Sairaalassa

Jo pihalta lyhdyn valo
on sammunut kokonaan.
Ei pimeämpää yötä
voi olla päällä maan.

Minun seinäni takana yskii
kuoleva ihminen.
Minä en ole kuollut vielä,
minä elän ja vapisen.

- *Saima Harmaja 1931*

Taottu sydän

Tuskan ahjossa kerran suli
sydämeni kova ja hiljainen.
Sitä liekit söi, sen puhdisti tuli,
ja itse kuolema takoi sen.

Niin, elämä: aseellas raskaimmalla
lyö, iske! Enää en murtua voi.
Minun sydämeni helisee moukarin alla,
mitä kipeämmin lyöt, sitä syvemmin se soi.

- *Saima Harmaja 21.11.1931*

Väkevä kukka

Olen väkevä kukka, itänyt kuumassa maassa.
Imin mullasta voimaa unessa autuaassa,
minun teräni hehkuen kohosi aurinkoon.

Niin tuli pohjatuuli
ja repäisi kukkani irti,
niin tuli myrskytuuli
ja tempasi juureni pois.
Ilmojen pyörteissä nousin, vaivuin
vavisten, nääntyen, kauhua täynnä,
mutta en sammua voinut.
Mihin tuuli on varteni viskannut,
olen juurtunut uudelleen,
tuhat kertaa kuoleman jälkeen
olen kukkinut uudelleen!

Minun levätä missään ei anna maa,
sade varttani lyö, vilu vapisuttaa,
joka tuulen henkäyksessä
minun kukkani vaikeroi.
Mutta ajasta aikaan muuta en voi
kuin rakastaa, vain rakastaa
maan ihmeellistä multaa,
ja myrskyn ulvontaa.
Niin kesken kuolemankamppailun
näen äkkiä kirkauteen:
säde auringon lävitseni syöksähtää
tulivirtana uudelleen,
tuhat kertaa uudelleen!
Minä en voi sammua milloinkaan.
Minä, murtunut, huudan pauhinaan:
Ole kiitetty, korkea Jumala,
joka loit tämän taistelun maan.

- *Saima Harmaja 13.9.1931*

Mietelmä

Niin usein uni pettää
ja usko unihin.
Niin usein pettää voimat
ja usko voimihin.
Niin usein pettää lempi,
niin usein innostus.
Ei koskaan petä kaiho,
ei sammua kaipaus.

- *Saima Harmaja 10.11.1927*

Noita

Minä olen noita.
Vaviskaa minun edessäni, oi ihmiset.
Kun minä nostan lumotun sauvani,
tottelee minua kaikki maailmassa.

Katsokaa!
Siellä, missä äsken kohosivat kiviset muurinne,
pauhaavat nyt valtameren mainingit
pirstoutuen koralliriuttaan.
Ja kalpean ikkunan takana
huojuvat intohimoiset palmut,
ja pimeydessä hiipivät pantterit pehmein tassuin.

Minä olen noita.
Kuuletko, ruumiini, olet noidan ruumis,
eikä noita voi kärsiä.
Jännity, murtuva ruumiini,
taikasauva on sytyttävä sinut ilmiliikkiin.
Sillä noita ei voi sairastaa.
Hän voi vain kohottaa lumotun sauvansa
tai kuolla.

- *Saima Harmaja 24.1.1930*

On maa

On maa,
johonka unten jäljet katoaa.
Lähemmäs sitä askeleeni vie
jokainen tie.
Min täällä menetin, sen löydän sieltä,
mi täällä soperrusta, selvää kieltä
on maassa, missä harha hajoaa.
On siellä toivo totta, turhaa pelko,
salasta himmeimmästä kirkkain selko,
ja syvin tuska enin lohduttaa.
Kas, kyyneleet
nuo, joihin ovat kummunneet
poveni katkeruus ja raskaat surut,
on vuorilähde, josta voimaa juon.
Jos tuon
ma sinne halvan rakkauden murut,
käsiini jalokiviaarre jää,
mi kimmeltää.
Ja vainajat
säteillen siimeksessä kulkevat
– oi ikävöity, vastassani lienet.
Ma tartun käteen, jok' on kylmennyt,
nään hymyn, jonka laskin hautaan varmaan.
Syliini siellä nostan lapsen armaan,
min kasvot pienet on täällä kielletyt.
On maa,
johonka kaikki polut katoaa.
Ken siellä on, ei katso heijastusta,
mi meitä valaisee, kun tie on musta.
Hän katsoo silmiin itse Olevaa.
On Rauhan maa.

- Saima Harmaja 8.- 9.12.1936

Taivaan niityllä

Uupunut armas, kun sua tuudin,
häipyi vierestä seinä,
häilyi hohtava pilvien uudin,
heleä taivaanheinä.

Kun sua suutelin vienoin huulin,
havasit nauruun hentoon,
pienien jalkojen hiipivän kuulin,
lehahti siipiä lentoon.

Autuas heinä päivässä häilyi
taipuen kasvojas kohti.

Kuutamo taivaan lehdissä päilyi,
kukista aurinko hohti.

- *Saima Harmaja 12.11.1934*